

1. számú melléklet

Jókai: Az arany ember

Tímárnak mindenféle gondolatok jártak keresztül-kasul az agyában. Ezerféle nyugtalan gondolat, melynek se kezdete, se vége.

Elnézte napestig, hogy egyik zsákot a másik után hogy támogatták a kabin falához. Minden zsáknak egyforma bélyege van. Egy kerék, öt küllővel, fekete festékkal a zsákra nyomva.

Késő délutánig folyt a munka, s még nem volt szárazra mentve háromezer zsáknál.

Tímár kettős bért ígérgetett a munkásoknak, ha megtoldják a napot. Ami búza még éjszaka a víz alatt hál, abból már alig lesz kenyér. Azok megfeszített buzgalommal láttak a munkához.

A szél elsöpörte a felhőket, s a félhold megint ott állt az alkonyégen. Vörös volt az ég is, a hold is.

- Mit kísérsz te engem? – mondá magában Tímár, s hátat fordított a holdnak, hogy ne lássa. S amint a holdnak háttal fordulva a víz alól kihúzott zsákokat számlálja, ismét megjelenik előtte a vörös hold.

Ezúttal a vörös félhold egy zsák oldalára festve.

Ahol a többinél az a kerék volt az öt küllővel, ott volt ezen a kereskedelmi billog, a félhold, cinóberral festve.

Tímárnak egész teste összeborzadt. Lelke, teste, szíve fázott.

Mi van hát ez alatt a félhold alatt?

Tímár, mikor a teherhordók odább mentek, megfogta azt a zsákot, s bevitte azt a kabinba.

Senki sem vette észre.

És aztán bezárta a kabin ajtaját.

A munkások még két óra hosszat dolgoztak, de már akkor ki voltak fáradva, átázva, fázva víztől, széltől: nem győzték tovább a munkát.

A fáradt emberek siettek a közelfekvő csárdába, ahol meleget és ételt-italt kapni. Tímár egyedül maradt a hajón. Azt mondta, összeszámolja a partra mentett zsákokat, a kis ladikon majd kievez egyedül.

A hold ismét elérte már a víz színét alsó szarvával, s besütött a kabin ablakán.

Tímárnak a keze reszketett a láztól.

Fogta a kését és felvágta a zsák kötőjét a nyílásnál – mélyen belemarkolt: szép, tiszta búza volt benne.

Aztán kifejtette az alsó szegleteit. Szép, tiszta búza omlott ki belőle. Akkor végighasítá az egész zsákot. S a szétomló búza közül egy hosszúkás bőrzacskó esett lábai elé.